

colònia estiuenca és més nombrosa que la nostra i malgrat això no hi abunden pas més els divertiments que en la nostra vila. En mon concepte, la quantitat de divertiments, en els quals esfullen els dies els forasters que estiuejien en una població, no és pas la causa, sinó un efecte de la mateixa concurrència, que hi acut a romandre-hi una temporadeta de istiu. És clar que una volta acarreada a una població una bona colònia estiuenca, l'hi és un abelliment a romandre-hi més temps la major quantitat de plaers que hi hagi tastat.

Jo crec que el principal causant de la nostra migrada colònia d'istiu n'és la mateixa riquesa de nostra comarca. Hi han pobles que viuen del foraster i un minvament en el nombre d'estiuejants té caire de crisi per a els mateixos. Per això no tenen altra preocupació que atendre'ls i complaure'ls. Arbucies és una població que no hi compte amb l'indústria del foraster; creu tenir vida pròpia i no té cura de proporcionar plaenta estada al estiuejant. L'any passat, d'haver-hi hagut bon nombre de xalets, la nostra colònia arbucienca hauria augmentat molt. L'arbucienc potser mira amb massa recel al foraster i es fa poc càrrec de les aventatges materials que porten a una població. Els arbuciens som molt individualistes i qui sap si aquest individualisme és el principal causant de que sigui tan migrada la nostra colònia d'istiu.

MARIAN

Voler és poguer

Una sola mirada damunt l'humanitat ens diu que l'home està roblert d'instints grollers i recullint-se cada u a dintre seu sent tota l'amargor de la lluita que deu sostindre per tal de domar-los. L'home, que ha assolit damunt d'ells un domini complet i els ha subjectat a les orientacions del seny, és atractiu com les floretes dels prats i com elles ha apilonat perfum, i esplendor i bellesa.

A les plantes d'un jardí se les hi dóna abonaments, que no són pas flairosos, ni gaire bonics a la vista de l'home; però elles treballen i els transformen, amb l'ajut del calor, de la rosada i de la pluja, en les flors, que atresoren les colors més belles i els flaires més exquisits. Els homes ens gaudim contemplant-les; les abelles en treuen dolça mel i la medicina n'hi recull específics de molt preu.

Molt més potent, que la força transformadora de les roses i les gardenies, n'és la força que poncella dins el nostre cor, i molt més grans els tresors que pot apilonar-hi. Com? Amb vigilància, amb esforç, amb constància, amb tenacitat, és dir, volent fer-ho. Voler és poguer, diu un refrà, i volent amb voluntat eficaç, és com nosaltres veurem coronats els nostres treballs i assolirem una victòria sobre els nostres instints.

Callant quan la nostra ira vol explotar; corresponent amb una delicadesa a una descortesia; obeïnt amb dolcesa quan el nostre orgull s'és revoltat; compartint